Raport final al consilierului-auditor [1]

COMP/39.309 – Panouri de afișare cu cristale lichide (LCD)

(2011/C 295/04)

(1) Proiectul de decizie prezentat Comisiei în temeiul articolului 7 și articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 se referă la un cartel între producătorii de panouri de afișare cu cristale lichide („LCD").

(2) Într-o comunicare privind obiecțiunile („CO") din data de 27 mai 2009, Comisia a ajuns la concluzia preliminară că anumite întreprinderi au luat parte la o încălcare unică și continuă a articolului 101 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și a articolului 53 alineatul (1) din Acordul privind SEE în sectorul panourilor de afișare cu cristale lichide pentru televizoare și aplicații pentru calculatoare portabile și monitoare, între 5 octombrie 2001 și 25 mai 2006 pentru toate întreprinderile, cu excepția uneia, despre care s-a presupus că ar fi participat la respectiva încălcare între 5 octombrie 2001 și 6 ianuarie 2006.

(3) Proiectul de decizie concluzionează că următoarele întreprinderi au încălcat articolul 101 alineatul (1) din TFUE și articolul 53 alineatul (1) din Acordul privind SEE prin participarea la un acord unic și continuu și la practici concertate în sectorul panourilor de afișare cu cristale lichide pentru televizoare și aplicații pentru calculatoare portabile și monitoare:

(i) Samsung Electronics Co Ltd și Samsung Electronics Taiwan Co Ltd. („Samsung"), din 5 octombrie 2001 până la 1 februarie 2006;

(ii) LG Display Co., Ltd. și LG Display Taiwan Co., Ltd. („LGD"), din 5 octombrie 2001 până la 1 februarie 2006;

(iii) AU Optronics Corporation („AUO"), din 5 octombrie 2001 până la 1 februarie 2006;

(iv) Chimei Innolux Corporation („CMI"), din 5 octombrie 2001 până la 1 februarie 2006;

(v) Chunghwa Picture Tubes, Ltd. („CPT"), din 5 octombrie 2001 până la 1 februarie 2006; precum și

(vi) HannStar Display Corporation („HannStar"), din 5 octombrie 2001 până la 6 ianuarie 2006.

(4) Fiecare dintre aceste întreprinderi (denumite în continuare, în mod colectiv, „părțile") a primit comunicarea privind obiecțiunile și i s-a oferit posibilitatea să își exprime punctele de vedere cu privire la obiecțiunile pe care aceasta le conține, în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003.

(5) Consilierul-auditor responsabil inițial de acest caz a fost dna Karen WILLIAMS. Începând din 16 septembrie 2010, în urma numirii mele în funcția de consilier-auditor, am preluat responsabilitatea pentru acest caz.

I. PROCEDURILE SCRISE ȘI ORALE

A. Accesul la dosar

(6) După primirea CO emise la 27 mai 2009, părților li s-a acordat accesul la dosar prin intermediul unui CD-ROM pe care l-au primit în data de 4 iunie 2009. Părților li s-a acordat, de asemenea, accesul la declarațiile orale și scrise privind clemența, la sediile Comisiei.

(7) În special LGD a ridicat problema legată de accesul la dosar în răspunsul său la CO și în cadrul audierii. LGD a susținut că unele traduceri lipseau și că organizarea dosarului, în special localizarea versiunilor neconfidențiale, a făcut imposibilă evaluarea de către LGD a valorii adăugate pe care informațiile sale o aduceau investigației Comisiei. Întreprinderii LGD i s-a acordat acces suplimentar la dosar și în urma acestui fapt LGD a depus un document suplimentar la 1 februarie 2010, prin care solicita imunitate parțială în temeiul punctului 26 din Comunicarea privind politica de clemență. Deși LGD și-a rezervat, în documentul transmis în data de 1 februarie 2010, dreptul de a face observații suplimentare, întreprinderea nu a mai transmis observații.

[1] În temeiul articolelor 15 și 16 din Decizia 2001/462/CE, CECO a Comisiei din 23 mai 2001 privind mandatul consilierilor-auditori în anumite proceduri în domeniul concurenței – JO L 162, 19.6.2001, p. 21 („mandatul").

(8) Pe baza celor de mai sus, consider că LGD a fost în măsură să își exercite pe deplin dreptul la audiere în ceea ce privește dreptul la imunitate parțială și că dificultățile de acces la dosar – oricât de regretabile ar fi fost – nu au condus la niciun impediment pentru dreptul său la audiere.

B. **Perioada de timp pentru a răspunde la comunicarea privind obiecțiunile**

(9) Destinatarilor comunicării privind obiecțiunile li s-a acordat inițial termenul 10 iulie 2009 pentru a răspunde. Toate părțile au solicitat prelungiri din motive considerate justificate de consilierul-auditor de la acea vreme. Pentru CTP a fost acordată o prelungire până la 23 iulie 2009; pentru HannStar și Samsung, până la 24 iulie 2009; pentru CMI, AUO și LGD, până la 28 iulie 2009. În legătură cu problema de acces la dosar sus-menționată, LGD a solicitat o nouă prelungire, care i-a fost acordată, termenul fiind 11 august 2009. Toate părțile au răspuns în termenul stabilit.

C. **Audierea**

(10) La 22-23 septembrie 2009 a avut loc o audiere la care au participat reprezentanți ai tuturor părților.

(11) Pe parcursul audierii, Comisia a adresat câteva întrebări unora dintre părți, solicitând răspunsuri scrise. Accesul la versiunile neconfidențiale ale acestor răspunsuri a fost acordat printr-o scrisoare datată 6 aprilie 2010.

D. **Scrisoare către părți cu privire la documentele […]**

(12) În data de 6 aprilie 2010, Comisia a adresat o scrisoare părților („scrisoarea”), indicând că s-ar putea să dorească să includă în decizie anumite documente înaintate de către […] în răspunsul său la comunicarea privind obiecțiunile din data de 11 august. Documentele au fost anexate la scrisoare, în care se afirmă că „informații noi confirmă și susțin obiecțiunile prezentate deja în CO”.

(13) AUO a susținut în răspunsul său la scrisoare că, prin faptul că nu a furnizat documentele înainte de audiere, Comisia a lipsit-o de oportunitatea de a fi audiată. În observațiile sale cu privire la unele din documentele […], AUO a solicitat, de asemenea, furnizarea de informații suplimentare de către Comisie cu privire la modul în care aceste documente confirmă și susțin obiecțiunile prezentate deja în comunicarea privind obiecțiunile. CMI a precizat în răspunsul său la scrisoare că, fără o explicație însoțitoare referitoare la rostul documentelor, a fost dificil să își dea seama de felul în care Comisia intenționa să se folosească de acestea.

(14) În pofida afirmațiilor făcute de AUO și de CMI, consider că, în acest caz, Comisia a respectat dreptul părților la o audiere privind documentele noi […]. În primul rând, nu consider că momentul comunicării documentelor […] de către Comisie a fost inadecvat. Comisia nu poate fi obligată să stabilească, încă înainte de audiere, care sunt părțile din răspunsurile la comunicarea privind obiecțiunile pe care s-ar putea să dorească se le utilizeze într-o decizie finală. În al doilea rând, părților li s-a oferit posibilitatea de a-și prezenta, în scris, observațiile cu privire la documentele noi […]. Dreptul la audiere se referă numai la obiecțiunile pe care Comisia se bazează, iar scrisoarea nu a adăugat nicio obiecțiune față de cele care au fost deja exprimate în comunicarea privind obiecțiunile. Prin urmare, Comisia nu avea obligația de a audia părțile cu privire la aceste documente specifice. În al treilea rând, deși în scrisoare s-ar fi putut preciza mai bine obiecțiunile la care se refereau documentele, consider că, în acest caz, contextul în care documentele ar fi putut fi utilizate de către Comisie a fost suficient de clar pentru ca părțile să poată face observații cu privire la aceste documente, în mod util, și să își exercite, astfel, pe deplin, dreptul la audiere.

II. **PROIECTUL DE DECIZIE PRIVIND INTERDICȚIA**

A. **Proiectul de decizie se referă numai la obiecțiunile cu privire la care părțile au fost audiate**

(15) După revizuirea proiectului de decizie, am ajuns la concluzia că acesta se referă exclusiv la obiecțiunile cu privire la care părților li s-a oferit posibilitatea de a-și face cunoscute punctele de vedere ([1]).

([1]) Articolul 15 din mandat.

(16) În continuare, voi relua totuși anumite observații formulate de către părți pe parcursul procedurilor referitoare la dreptul la audiere, în special în ceea ce privește competența și calcularea amenzii.

(a) *Competența Comisiei*

(17) În răspunsurile la comunicarea privind obiecțiunile, mai multe părți ([1]) au criticat Comisia pentru faptul că nu a stabilit în mod corespunzător că are competență în acest caz. S-a subliniat, în special, că în comunicarea privind obiecțiunile există doar o analiză foarte restrânsă cu privire la acest subiect, care stabilește competența Comisiei doar în baza faptului că practicile anticoncurențiale în cauză afectează schimburile comerciale din Comunitate și din SEE. Una dintre părți a susținut că dreptul său la audiere ar fi încălcat dacă decizia ar fi adoptată pe baza raționamentului prezentat în comunicarea privind obiecțiunile.

(18) Proiectul de decizie răspunde acestei critici și conține o analiză mai detaliată, în care prezintă motivele în baza cărora este stabilită competența în acest caz, și anume faptul că înțelegerea a avut o sferă de aplicare globală și a vizat, printre altele, vânzările directe către clienți din SEE.

(19) Deși este adevărat că evaluarea juridică privind competența Comisiei din comunicarea privind obiecțiunile a fost destul de limitată, consider, totuși, că dreptul părților la audiere a fost respectat suficient. Comunicarea privind obiecțiunile a inclus o declarație formulată fără rezerve potrivit căreia Comisia a considerat că are competența pentru acest caz. Părțile au oferit răspunsuri ample la această declarație, în scris și cu ocazia audierii. Faptele fundamentale invocate în proiectul de decizie pentru sprijinirea concluziei juridice din decizie potrivit căreia Comisia are competența au fost deja prezentate în comunicarea privind obiecțiunile. Părțile au fost, prin urmare, în măsură să își susțină punctul de vedere cu privire la aceste fapte înainte de adoptarea deciziei. În concluzie, deși ar fi fost preferabil ca în comunicarea privind obiecțiunile să fi fost inclusă o analiză mai cuprinzătoare privind problema competenței, consider că această deficiență nu a condus la o încălcare a dreptului la audiere în prezentul caz.

(b) *Calcularea amenzii*

(20) La punctul 352, în comunicarea privind obiecțiunile se precizează: „Comisia intenționează să ia în considerare și să includă în evaluarea sa faptul că produsul vizat de prezenta procedură este încorporat în alte produse finale.” Acest punct a suscitat observații formulate de mai multe părți în răspunsul lor la comunicarea privind obiecțiunile și în cadrul audierii. În special, s-a susținut de anumite părți că punctul 352 era foarte neclar, astfel că acestea nu și-au putut exercita în mod corespunzător dreptul la audiere.

(21) În primul rând, trebuie remarcat faptul că, în ceea ce privește calcularea amenzii, Comisia trebuie să stabilească, în comunicarea privind obiecțiunile, doar principalele elemente de fapt și de drept care pot conduce la plata unei amenzi, cum ar fi gravitatea și durata presupusei încălcări și faptul că aceasta a fost comisă „intenționat sau din neglijență” ([2]). Prin urmare, chiar și în cazul în care se acceptă argumentul că punctul 352 nu indica în mod clar metodologia pe care Comisia intenționa să o aplice pentru a calcula o eventuală amendă, Comisia a acționat, totuși, în limitele impuse de jurisprudență.

(22) În orice eventualitate, temerile exprimate de părți în acest caz au fost pe deplin abordate de către Comisie după audiere. În data de 4 martie 2010, Comisia a transmis o scrisoare în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 prin care le-a cerut părților să furnizeze informații privind cifra de afaceri, în scopul calculării unei eventuale amenzi. Părților li s-a solicitat să furnizeze, printre altele, date privind vânzările lor directe și indirecte în SEE ([3]). După ce părțile au răspuns solicitării, le-a fost transmisă o nouă scrisoare, în data de 6 aprilie 2010, în care s-a afirmat în mod explicit că, în acest caz, „Comisia intenționează să utilizeze (datele solicitate în cererea de informații din data de 4 martie) ca bază de calcul a «valorii vânzărilor» și, prin urmare, în conformitate cu orientările privind amenzile din 2006, ca bază a amenzii”.

([1]) AUO, LGD, CMI și HannStar.

([2]) A se vedea, de exemplu, cauzele conexate C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și cauza C-213/02 P, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, Rec., 2005, p. I-5425, punctul 428.

([3]) Ambele au fost definite în scrisoarea din 4 martie 2010. În proiectul de decizie, vânzările indirecte în SEE incluse în scopul calculării amenzii sunt menționate ca „vânzări directe în SEE prin intermediul produselor transformate”.

(23) Atât cererea de informații din 4 martie 2010, cât și scrisoarea Comisiei din 6 aprilie 2010 au precizat în mod clar că se intenționează de către Comisie să se ia în considerare, printre altele, anumite vânzări indirecte în SEE („vânzări directe în SEE prin intermediul produselor transformate") în calculul unei eventuale amenzi. Rezultă că părților li s-a oferit posibilitatea de a-și face cunoscute punctele de vedere cu privire la acest aspect – și, într-adevăr, au folosit această posibilitate și, prin urmare, dreptul lor la audiere a fost pe deplin respectat. Conform celor menționate anterior, procedând astfel, Comisia a depășit cerințele jurisprudenței.

B. **Obiecțiuni din comunicarea privind obiecțiunile la care s-a renunțat**

(24) După analizarea observațiilor părților exprimate în scris și în cadrul audierii, durata încălcării a fost redusă cu […].

(25) În plus, mai mulți destinatari ai comunicării privind obiecțiunile, în legătură cu care Comisia a indicat că intenționează să îi așeze alături de anumiți autori ai încălcării și să îi considere răspunzători de aceasta în mod individual și solidar, nu se numără printre cei vizați de proiectul de decizie.

III. **CONCLUZIE**

(26) Având în vedere cele prezentate anterior, consider că dreptul la audiere a fost respectat.

Bruxelles, 30 noiembrie 2010.

Wouter WILS